

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ὀκτωβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 45

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ' (Συνέχεια)

Τὰ πεντακόσια πιάστρα τοῦ Ἰγνατίου.
Ὁ Ροδριγκέζ ἐκοιμήθη βαθύτατα δύο
σχεδὸν ὥρας καὶ ἀποτόμως ἐξύπνησε.

Κάποιος ἔφαγνε σιγά-σιγά
τὰ θυλάκιά του. Ὁ Ἀνδαλού-
σιος ἔδραξε δυνατὰ τὴν χεῖρα
τοῦ λωποδύτου καὶ ἀνεκάθησε
χωρὶς νὰ τὴν ἀφίση.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἐτοιμο-
σβύστου λυχνίας, ἀνεγνώρισε
τὸν Πάντσον, τὸν χθεςινὸν
αὐτοῦ συνένον, τὸν ὁποῖον εἰς
μάτην εἶχεν ἀναζητήσει πρὶν
πέση νὰ κοιμηθῇ.

—Τί κάνεις ἐδῶ; τὸν ἠ-
ρώτησεν αὐστηρῶς.

—Ἐρχόμουν νὰ σὰς ξυ-
πνίσω, γιατί καί συμβαίνει.

—Νὰ μὲ ξυπνίσῃς ψά-
χωντας τῆς τσέπες μου;

—Ἐχάτε λάθος· σὰς ἐ-
σκουνοῦσα μόνον...

Ὁ Σάρδας δὲν ἔκρινε φρό-
νιμον νὰ ἐπιμείνῃ. Κατέβη
ἀπὸ τὸ τραπέζι του, ἐπῆρε
τὸ ρεκάντο αὐτοῦ καὶ ἐξῆλθε μὲ
τὸν χωρικόν, διασκελίζων τοὺς
κοιμωμένους. Ἀμα εὐρέθησαν
ἐξῶ, τὸν ἠρώτησε :

—Τί συμβαίνει λοιπόν;

—Κοιμώμουν ἐκεῖ—πέρα,
κοντὰ στὸ ἄλογο μου, ἀπε-
κρίθη ὁ Πάντσος. Μία στιγ-
μὴ ξύπνησα καὶ εἶδα τὸν Ἀν-
τώνη νὰ εἶναι ἄφθονο κριθάρι
στὸν Ἀτσάλη του, σὰν νὰ ἐ-
πρόκειτο νὰ κάμῃ δρόμο μα-
κρινό. Αὐτὸ μ' ἔβαλε σὲ ὑ-
ποψία καὶ δὲν ξανακοιμήθηκα
γιὰ νὰ παρατηρῶ...

—Καὶ τί εἶδες;

—Δὲν θὰ σὰς πῶ, ἂν
δὲν μοῦ δώσετε τὰ πεντακό-

σια πιάστρα τοῦ Ἰγνατίου· τοῦ τὰ ξανα-
πῆρατε.

—Ποῦ τὸ ξέρεις;

—Τὸν ἔφαξα καὶ δὲν ἤρρα τίποτα.

—Δὲν τὰ πῆρα ἐγώ...

—Ὅχι, ἐσεῖς τὰ πῆρατε, σὰς εἶδα.

Κι' αὐτὰ ἔφαγνα νὰ βρῶ προτήτερα...

—Μ' αὐτὰ τὰ λεπτά δὲν εἶνε δικά σου.

—Δικά μου εἶνε, ἀφοῦ ὁ Ἰγνατίου
ἦταν ἀδελφός μου.

—Αὐτὸ πρέπει νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς.

—Ὡς εἶνε· τί θέλεις τώρα;

—Θέλω νὰ μοῦ δώσετε τὰ πεντα-
κόσια πιάστρα τοῦ ἀδελφοῦ μου· ἐγὼ θὰ
σὰς πῶ τί εἶδα.

—Ἄν αὐτὸ ποῦ θὰ μοῦ πῇς ἀξί-
ζῃ τὸν κόπο, θὰ σοῦ τὰ δώσω.

—Εἶδα τὸν Ἀντώνη νὰ
ξυπνᾷ τὸν Γερώνιμο καὶ
τὸν Ἀνσέλμο, ποῦ κοι-
μοῦνταν κοντά μου, καὶ τὸν
ἄκουσα νὰ τοὺς λέγῃ....

Ἐδῶ ἐσταμάτησε τὴν
ἐκμυστήρευσίν του διὰ νὰ
ἐρωτήσῃ.

—Μὰ μοῦ ὀρκίσεθε
πῶς θὰ μοῦ δώσετε τὰ
πεντακόσια πιάστρα;

—Σοῦ ὀρκίζομαι.

—Ὅρκισθετε ἐστὶ ζωὴ
σας!

—Ὅρκίζομαι ἐς τὴ
ζωὴ μου.

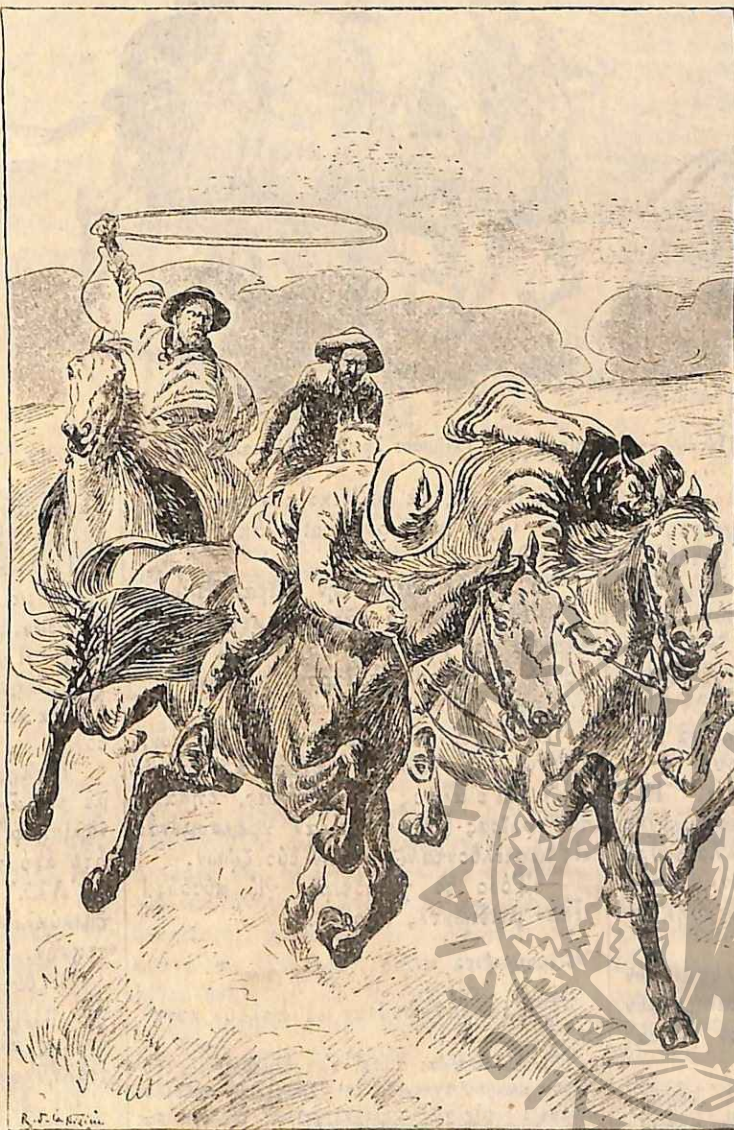
—Λοιπόν, ἐξηκολού-
θησεν ὁ Πάντσος, ἄκουσα
τὸν Ἀντώνη νὰ τοὺς λέγῃ:
«Σηκωθετε καὶ σελλώ-
στε τὰλόγιά σας γιὰ νὰ
ὀδηγήσετε τὸ μικρὸ Γάλλο
σὲ κανένα μέρος σί-
γουρο...»

—Σάγκρε ντελ Κρί-
στο! ἔβλασφημήσεν ὁ
Σάρδας· ὁ παληόγερος μὲ
προδίδει!...

—Ἐ! δὲν μοῦ ἀξίζουν
τώρα τὰ πεντακόσια πιά-
στρα...

Ὁ Ἰσπανὸς προσεποίη-
θη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ ἠ-
νέκραξε παρόμοιος:

—Σέλιωσε τὰλόγιά σου
καὶ ἄς τοὺς κινήσωμε!
Ἄν κατορθώσωμε νὰ τοὺς
προσθῶσωμε, τοὺς εἰχνομε
τὸ λάξο. Ζωντανὸ ἢ πε-

«Συριγμός διέσχισε τὸν ἀέρα...» (Σελ. 390, στ. α.)

θαμένο, αυτό τον μικρό τον θέλω! Άκούς;
— Τά πεντακάσια μου πιάστρα...
— Θα σου δώσω χίλια... Υπάκου-
σε!...

Γρήγορα γρήγορα έσέλλωσαν και οι δύο τάλογά των και έπειτα εκρύβησαν δια να κατασκοπεύσουν.

Είδαν ούτω τους δύο γκώσσους να φέρουν τὰ τρία άλογα, και έπειτα τον Πέτρον να ποχαίρεται τον Άντώνη και να καθαλλικεύει τον Άτσάλην του.

— Άμ έννοια σου και δεν θα γλυτώ-
σης! είπε καγχάζων με λύσαν από την κρύπτην του ο Άνδαλούσιος.

Και ένθ' ο Άντώνης έπαυήρχετο ή-
σύχως εις την πουλπεριαν, ο Σάρδας και ο Πάντσος έκασαλλικεύσαν και αυτοί κ' έξέκριναν όλοταχώς, δια να προφθά-
σουν τους τρεις προηγούμενους ίππεις.

Μας κυνηγούν!

Ο Πέτρος και οι δύο πιστοί του γκώσ-
σοι, ο Ίερώνυμος και ο Άλσέλιμος,
έφευγαν, ως είπαμεν,
με καλπασμόν. Έ-
ξαφνα ο Ίερώνυμος
έφώναξε:

— Μας κυνηγούν!

«Θα είναι ίσως ίπ-
πεις που κατά σύμ-
πτωσιν ακολουθούν
τον ίδιον δρόμον»,
έσυλλογίσθη ο Πέ-
τρος, ο όποιος είχεν
άκούσει από πίσω
τον καλπασμόν των
διωκτών του.

Ο Άλσέλιμος
προσέθεσε:

— Κι' έχουν κα-
λά άλογα!

— Πορ τσιέρτο!

(Βεβαίωτατα!) έπεδοκίμασεν ο Ίερώνυμος.

Εις τας τροπικάς εκείνας χώρας δεν
υπάρχει σχεδόν λυκόφως. Η μετάβασις
από το βαθύ σκοτός εις το ζωηρόν φώς
είνε άπότομος. Ένας από τους γκώσ-
σους έστράφη και έξεβαλεν υπόκωφον
κραυγήν. Έπειτα, μη δυνάμενος να έκ-
φράση την σκέψιν του, έπιασε τον Πέ-
τρον και τον ήνάγκασε να σκύψη, να έξα-
πλωθί σχεδόν επί του ζώου του.

Συριγμός διέσχισε τον άέρα. Ένα
λάξο (σχοινί με θηλειάν) έξευλίχθη
άνωθεν των κεφαλών των. Άλλά σκυμ-
μένοι και οι τρεις, κατώρθωσαν να δια-
φύγουν. Το λάξο, χωρίς να συλλάβη
κανένα, έπεσεν εις την γήν.

Έσκηώθησαν όλιγον. Τάλογά των
έτρεχον, έπετούσαν, μ' ένα καλπασμόν
φρενιτώδη, έγγίζοντα σχεδόν με τας
κοιλίας των το έδαφος.

— Καράμπα! άνέκραξεν ο Άνσέλι-
μος, ο μικρός αυτός Γάλλος δεν καθά-
λικεύει χειρότερ' από μας!

Εις το στόμα των ίπποδραστών εκεί-
νων της πάμπας, ο έπαινος δεν ήτο βέ-
βαια μικρός!

Ο Πέτρος τον ήκουσε, τον ένόησε
και έμειδία, μεθυσμένος από την ταχύ-
τητα, μεθυσμένος άλόγη και από τον
κίνδυνον, ο όποιος έπτερεύγισε γύρω του.

Έξαφνα ο Ίερώνυμος έφριψε το άλο-
γόν του πλαγίως επάνω εις τα δύο άλ-
λα. Ούτω παραμέρισαν και τα τρία, άφί-
νοντα να περάσουν αι σφαίραι, αι όποιαι
έκαμαν έμπρός να αναπηδήσουν βώλοι γώ-
ματος.

Εις την λύσαν των, οι διώκται τους
είχον πυροβολήσει.

Μετά τους άλλεπαλλήλους πυροβολι-
σμούς, οι όποιοι εύτυχώς δεν ήγγισαν
κανένα, έγεινεν ήσυχία. Το άνθρωποκυ-
νήγι έσταμάτησε προς στιγμήν. Φαίνεται
ότι ο Σάρδας και ο Πάντσος, άπελπι-
σθέντες να τους φθάσουν, έτράπησαν
πρός Άλλην διεύθυνσιν.

— Τους ξεφορτωθήκαμε επιτέλους! εί-

γαίνον καλπασμόν. Οι διώκται των ό-
μως έτρεχαν με όλην την ταχύτητα και
έντός όλιγου θα τους έφθιναν ασφαλώς.

Η σύρραξις, ή θανάσιμος μάχη, ήτο
άναπόφυκτος. Ο Πέτρος έσυλλογίσθη
τον πατέρα του δια τον όποιον διεκινδύ-
νευε την ζωήν του και τον όποιον ήθελε
να εύρη αντί πάσης θυσίας. Έσυλλογι-
σθη την άδελφήν του, την μητέρα του...
Και είπε: «Θα τους επανίδω όλους, το
προαισθάνομαι!»

Εις νεύμα του Ίερώνυμου, έσταμά-
τησαν και οι τρεις. Με λόγια και με
νεύματα, ο γκώσσος έδωσεν εις τον Πέ-
τρον να έννοήση, ότι ένθ' οι δύο θα έρ-
ριπτιαν το λάξο και τας μπόλας, εκείνος
έπρεπε να πυροβολή διαρκώς. Ο ιαν δεν
θα είχεν πλέον σφαίρας τα ρεβόλβερ του,
θα έπαιρνε τα ιδικά των από τας ζώνας
των, άλλα δεν έπρεπε να παύση να πυ-
ροβολή, πορά όταν δεν θα ύπήρχον πλέον
έχθροί.

— Ένόησα, είπεν ο Πέτρος.

Έξέκριναν και
πάλιν, άλλα πολύ
γρήγορα αυτήν την
φεράν και χωρισμέ-
νοι.

Δια να μην ήμ-
πορέσουν οι άλλοι
να σκοπεύσουν, ο
Πέτρος ώδήγει τον
ίππον του πότε δε-
ξιζ' και πότε άρι-
στερζ', ένθ' συγχρό-
ως έκούπε κ' έ-
σκηώνετο άκατα-
παύστως. Με τους
έλιγμούς αυτούς
τμώντι δεν παρείχε
στόχον εις τον έχ-
θρον, τον όποιον έ-

βλεπε τώρα άκίνητον, εις το μέρος όπου
έπρεπε να περάσουν το ριαντσουέλο.

Πολλὰς σφαίρας ήκουσε να διασχίζουν
τον άέρα τριγύρω του. Δύο μάλιστα τον
ήγγισαν, μία εξ αυτών του έξευσε μόλις το
αίτι και το αίμα ήρρισε να ρέη. Άλλά
δεν το ήσθάνθη, άπορορημένος από τον
άγωνα και προσέχων μόνον να πυρο-
βολή.

Έπλησίαζαν. Τι θα ήτο ή σύρραξις
με τον άνθρωπον αυτόν, τον όποιον είχε
νομίση φίλον του και τούτοις του όποιου
ήτο ακόμη δι' αυτόν άκατανόητον;

Άλλ' οι δύο γκώσσοι, διαγράφαντες
ήμικύκλιον, είσέρχοντο τώρα εις την
σκήν.

Οι δυνατοί κ' εύκίνητοι βραχιόνες
των περιέστρεφον τα όπλα των, τα πρω-
τορενή άλλα φοβερά, και τα πάντα με-
τεβλήθησαν άποτόμως.

Οι δύο έχθροί εύρέθησαν πεσμένοι
κάτω, άγωνιζόμενοι να παλλαχθούν και
βλασφημούντες έναμίλλως.

Το λάξο του Άνσέλιμου είχα περι-
πλέξη τον Σάρδα και τον είχε καταρρίψει,
ένθ' μία από τας σφαίρας του Πέτρον του
είχε θραύσει τον μηρόν.

Αί μπόλες του Ίερώνυμου κατώρθω-
σαν να ρίψουν τον ίππον του Πάντσου
επάνω εις τον αναβάτην του, ο όποιος
έστανεν υπό το βέλος.

— Πάμε να ποτελειώσουμε τον Ίσπα-
νό! έφώναξαν οι δύο γκώσσοι, ένθου-
σιασμένοι από την επιτυχίαν των. Έτσι
θα ήσυχάσουμε!

Ός άγρίοι γατοί είχον πηδήσει και οι
δύο από τάλογά των, τα όποια έστέκοντο
άκίνητα ως άλογα πέτρινα.

Μ' έν νεύμα ο Πέτρος τους έσταμά-
τησε και τους έκαμε να έννοήσουν τα
έξής:

— Μην τον σκοτώσετε πριν μάθω
πού είναι ο πατέρας μου.

Έκείνοι ύψωσαν τους ώμους, έδειξαν
διάδοξιν να παρακούσουν.

Άλλ' ο νέος, με την συνήθη του δύ-
ναμιν, τοίς έπέβληθη, τους ήνάγκασε
να σταθούν.

Έμπιστοσύνη και δόλος.

Ο Σάρδας, με κλειστά τα μάτια,
έφαινετο υποφέρων πολύ. Ο Πέτρος τον
έπλησίασε και τον άνεσήκωσε.

— Σάρδα, τώ είπε, φανέρωσέ μου πού
είνε ο πατέρας μου και σου ύπόσχομαι να
σε περιποιηθώ και να σε γιαιτρέψω.

Τού το έλεγεν άλήθεια. Την στιγμήν
εκείνην δεν ήσθάνετο παρά οίκτον προς
τον νικημένον.

Ο ώραιος Άνδαλούσιος, ο κακούρ-
γος με το άγγελικόν πρόσωπον, ήνοιξε
βραδέως τα βλέφαρα.

— Γιάτρεψέ με πρώτα και σου λέγω,
έψιθύρισε.

— Άδύνατον! Οι σύντροφοί μου θέ-
λουν να σε άποτελειώσουν. Δεν θα μπο-
ρέσω να τους έμποδίσω άν δεν όμιλήσης.

— Αν πεθάνω, ο πατέρας σου, ο
όποιος εύρίσκεται 'ς ένα μέρος που μόνος
έγώ το ξέρω, θα πεθάνη επίσης από
στέρση, από πείνα.

Ο Πέτρος ήτο αρκετά νέος ακόμη
ώστε να είμπορ' ή να διακρίνη την αλή-
θειαν από το ψεύδος εις τον τόσον πολύ-
πλοκον αυτόν χαρακτήρα. Έξέβαλε στεί-
ναχμόν φρίκης και ο τραυματίας έκλεισε
πάλιν τα μάτια, δια να κρύψη την χι-
ράν που ήσθάνθη διότι το ψεύδος του
έπιστεύθη.

Μόνον τον μηρόν είχε σπασμένον. Ο
μόνος του πόθος τώρα ήτο να ζήση. Εύ-
ρίσκετο εις τας χείρας ενός έχθρου, τον
όποιον ήξευρεν ως εύγενή, χρηστόν και
γενναίον και τον όποιον έκρατούσε με το
μυστικόν περί της τύχης του μαρκησιού
Ριονσαί. Έπ' αυτού θα έστηρίζετο δια
να σώση την ζωήν του.

— Πότε θα μου πής την αλήθεια;

τον ήρώτησε πάλιν ο Πέτρος άγωνιών.

— Άμα με περιποιηθής σα χριστια-
νό και μευ δέσης την πληγή μου.

— Και πώς μου έγγυάται για την
είληφνεία σου;

— Για πολύν καιρό θα είμαι άνίκανος
να κάμω το παραμικρό κίνημα, άπεκρίθη
ο Ροδριγκεζ. Θα σου δώσω όλας τας
άπαιτουμένας πληροφορίας, δια να υπά-
γης με τους δόηγούς σου να πάρης τον
μαρκησιόν. Έάν δεν τον εύρης, θα έχης
καιρόν να γυρίσης πίσω και να με σκο-
τώσης πριν μπορέσω να φύγω, διότι θα
χρειασθών τουλάχιστον δύο μήνες έως
να γίνω καλά. Έχεις λοιπόν μευ έγγυήσι.

— Άλήθεια. Θα διατάξω να σε πε-
ριποιηθούν.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΟΤΜΠΑΡΑΣ

Άγαπητοί μου

ΙΣ Άλλην σε-
λίδα, βλέπετε
την ώραίαν έ-
πιστολήν, την
όποιαν έδημο-
σίευσεν ή κυ-
ρία Άννα
Τριανταφυλ-
λίδου, διευ-
θύτρια τού έν
Αθήναις
Προτύπου
Παρθενά γω-
γείου. Η ιδέα
της είναι, ότι

οι μικροί πρέπει να έλθουν εις βοήθειαν
των μικρών, που στερούνται τώρα πολ-
λά πράγματα εξ αίτίας του πολέμου.
Οι μικροί ύπέρ των μικρών. Δηλαδή
οι πλούσιοι μικροί ύπέρ των πτωχών
μικρών. Πλούσιοι δε είναι οι μικροί έ-
κείνοι, οι όποιοι, και τώρ' ακόμη, εις
μίαν έποχην γενικής στερήσεως, δεν στε-
ρούνται τίποτε και, δόξα τώ Θεώ, καλον-
τύουνται όπως πρώτα, και καλοστρώγουν
όπως πρώτα, και παίρνουν κάθε πρωί
δεκάρες από τη μαμμά—όπως πρώτα—
για κάστανα, κουλουράκια, καραμέλες,
ζωγραφίες, κορδελλίτσες... Άκριβώς άπ'
αυτές της δεκάρες, ή κυρία Τριανταφυλ-
λίδου θέλει να δίδουν μερικώς δια τα
πτωχά παιδάκια των πτωχών έπιστρά-
των. Εις κάθε Σχολείον, άγοριών ή κο-
ριτσιών, να ύπάρχη ένας κουμπάρης, εις
τον όποιον τα παιδιά να είπτουν καθη-
μερινώς ό,τι είμπορούν. Και μίαν πεντά-
ραν την ήμέραν να στερηται δι' αυτόν

τον σκοπόν κάθε παιδί, ξεύρετε τί ποσόν
είμπορεί να μαζεύεται καθ' εβδομάδα;
Τεράστιον! Και με αυτό το ποσόν πόσα
πτωχά και στερημένα παιδάκια θα ήμ-
πορούν να ανακουφίζωνται, να έχουν, όχι
πλέον κάστανα και καραμέλες, άλλα
ρούχα και ψωμί!..

Έμαθα, ότι ή ιδέα της κυρίας Τριαν-
ταφυλίδου εύρε παντού ένθουσιώδη υπο-
δοχήν. Όχι μόνον εις το Παρθενάγω-
γείον της, άλλα και εις πολλά άλλα
αθηναϊκά Σχολεία έστηθον άμέσως
κουμπάρδες, οι όποιοι γεμίζουν με
πεντάρες από τους μικρούς ύπέρ των
μικρών. Έλπίζω δε ότι αυτό θα γενι-
κευθί εις τας Αθήνας και θα εισαχθί
και εις όλας τας Έπαρχίας. Και είναι
ανάγκη, μεγάλη ανάγκη. Κανείς δεν
είξεύρει πόσους μήνας θα διαρκέση, ο πό-
λεμος και ή έπιστράτευσις. Κανείς δεν
είξεύρει πόσον καιρόν θα μέινουν οι
άνδρες υπό τα όπλα μακράν της πατρί-
δος των, μακράν των οικογενειών των.
Και εις όλον αυτό το διάστημα τα πτω-
χά παιδιά θα στερούνται και όλον έν πε-
ρισσότερον... Βεβαίως, και ή πολιτεία
και ή κοινωνία έχουν λάβη σπουδαία μέ-
τρα δια τας οικογενείας των πτωχών
έπιστράτων. Παντού έγειναν έπιτροπαί,
οι όποιοι συνάζουν χρήματα. Και παν-
τού προσφέρουν με προθυμίαν, ιδιόται,
δήμι, έταίρειαι, ναοί, μοναστήρια. Άλλ'
οι άνάγκαι είναι τόσον πολλαί, ή μάλ-
λον τόσον πολλοί οι έχοντες ανάγκην,
ώστε είναι ζήτημα αν όλ' αυτά θάρκουν.
Θα χρειασθί πολύ και ο κουμπάρης του
Σχολείου και θα είναι μία μεγάλη άνα-
κούφισις. Το προϊόν του θα διατίθεται
ύπέρ των μικρών και ή ανακούφισις του
θα έχη την πρόσθετον χάριν ότι τα παι-
διά θα φροντίζουν δια τα παιδιά. Νο-
μίζω, ότι εις όλην την Ελλάδα, καθώς
και εις τα μέρη εκείνα του Έλληνισμού,
με τα όποια θα είναι εύκολος ή έπικoi-
νωνία και έν καιρώ πολέμου, τα Σχο-
λεία, όπου φοιτούν πλουσιόπαιδα, πρέ-
πει να έγκολπωθού την ιδέαν της κυρίας
Τριανταφυλίδου. Διαβάστε την ώραίαν
της έπιστολήν. Είναι άδύνατον να μη σας
συγκινήσθ! Σεις θα γίνετε τότε οι έν-
θουσιώδεις διαμενητές της ιδέας της εις
τους συμμαθητάς σας, τας συμμαθη-
τρίδας σας, τους διδασκάλους σας. Και
θα ένεργήσετε ώστε εις τα Σχολεία σας
να στηθί ο κουμπάρης ύπέρ των μικρών.
Τα άλλα είναι εύκολα. Ο διευθυντής ή
η διευθύντρια του Σχολείου σας θα σας
έδηγήσουν. Κ' έτσι θα έχετε την εύχα-
ρίστησιν, την χαράν, ότι εις τας δεινάς
αυτάς περιστάσεις της πατρίδος, κατά
τας όποιας θυσίαι και μόνον θυσίαι άπαι-
τούνται, σεις, με μίαν μικράν θυσίαν,
ανάλογον με τας δυνάμεις σας, κάμνετε
ένα μεγάλο καλό.

Σας δασάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΔΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Μή θέλεις να δειπνήσουμε πρώτα; ξαναλέει η Μαριόλα. Έχω ένα εξοχο μέλι.

προσπάθησα να την εμποδίσω, την παρακάλεσα μάλιστα να μην τύχη και ρεζίλευθη από τη λιχουδιά της που την έσπρωχνε να κλέψω τον πλησίον της, άλλ' αυτή δεν ήθελε να μ' ακούσει...

— Άς είναι. Άφου δεν είσαι κουρασμένος, μπορούμε να κάνουμε ένα περιπάτο στο μεγάλο δρόμο.

— Όχι, ευχαριστώ, λέει ο Νιαούρης με ύποψια. Η κακομοίρα ή Μουγγρή παρ' όλη της ηλικία από το μέλι σου. Άς μου λείπει.

— Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότητα της άρρελεια.

— Α! κατάλαβα. Θά μου σκάρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αυτή θέλεις καλά και σώνει να πάω μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη μέλι.

— Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότητα της άρρελεια.

— Α! κατάλαβα. Θά μου σκάρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αυτή θέλεις καλά και σώνει να πάω μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη μέλι.

— Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότητα της άρρελεια.

— Α! κατάλαβα. Θά μου σκάρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αυτή θέλεις καλά και σώνει να πάω μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη μέλι.

— Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότητα της άρρελεια.

— Α! κατάλαβα. Θά μου σκάρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αυτή θέλεις καλά και σώνει να πάω μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη μέλι.

— Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότητα της άρρελεια.

— Α! κατάλαβα. Θά μου σκάρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αυτή θέλεις καλά και σώνει να πάω μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη μέλι.

— Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότητα της άρρελεια.

— Α! κατάλαβα. Θά μου σκάρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αυτή θέλεις καλά και σώνει να πάω μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη μέλι.

— Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότητα της άρρελεια.

— Α! κατάλαβα. Θά μου σκάρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αυτή θέλεις καλά και σώνει να πάω μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη μέλι.

— Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότητα της άρρελεια.

και έτυλίχτηκε με την φλοκάτα που έφρουσε όταν έδραζε για να πάει στην αγορά. Η μητέρα του Γιάννη έπρεπε να σαρμάνια και κατέτηχαν και οι τρεις στην αυλή. Ο περιβολάρχης άρπαξε ένα δικρανο, ο Γιάννης ένα χονδρό ραβδί και έτρεξαν γρήγορα στην τρύπα, όπου άρχισαν να κτυπούν το ζύον που έβλεπαν να σαλεύει. Το ραβδί του Γιάννη έβγαλε το ένα μάτι του κακομοίρη του Νιαούρη, ο οποίος ξετρελαμένος από τον πόνο και από τον θυμό, έσπασε τη θηλεία και έγκυθη στο πρόσωπο του περιβολάρχη και τον έγγραστούνησε τόσο άγρια, ώστε ο άνθρωπος έλει πο ού μιση.

Οι υπηρέται του σπιτιού είχαν έλθει εν τώ μεταξύ κι αυτοί έσώθηκαν από χάρη τον άρεστη τους και τον έπληξαν στο κρεβάτι του. Εύρισκετο σε τέτοια κακή κατάσταση, ώστε κανείς δεν έσκέφθη τον Νιαούρη, ο οποίος έπήδησε από τον τοίχο και έσώθη.

Το άλλο βράδυ, στην αίθουσα του δικαστηρίου, παρ' όλη την ώρα που έπρεπε να παρευθύνοντο οι παρόντες, ένας έλεεινός και τρισάθλιος γάτος με την ουρά κατεβαμένη, το ένα μάτι βγαλμένο, με το κομμάρι σχισμένο και λασπωμένο, με μούτρο τρομαγμένο και κατ' επιληψία.

— Έλπιζω πως το κομμάρι του, ένας έλεεινός και τρισάθλιος γάτος με την ουρά κατεβαμένη, το ένα μάτι βγαλμένο, με το κομμάρι σχισμένο και λασπωμένο, με μούτρο τρομαγμένο και κατ' επιληψία.

— Έλπιζω πως το κομμάρι του, ένας έλεεινός και τρισάθλιος γάτος με την ουρά κατεβαμένη, το ένα μάτι βγαλμένο, με το κομμάρι σχισμένο και λασπωμένο, με μούτρο τρομαγμένο και κατ' επιληψία.

— Έλπιζω πως το κομμάρι του, ένας έλεεινός και τρισάθλιος γάτος με την ουρά κατεβαμένη, το ένα μάτι βγαλμένο, με το κομμάρι σχισμένο και λασπωμένο, με μούτρο τρομαγμένο και κατ' επιληψία.

— Έλπιζω πως το κομμάρι του, ένας έλεεινός και τρισάθλιος γάτος με την ουρά κατεβαμένη, το ένα μάτι βγαλμένο, με το κομμάρι σχισμένο και λασπωμένο, με μούτρο τρομαγμένο και κατ' επιληψία.

— Έλπιζω πως το κομμάρι του, ένας έλεεινός και τρισάθλιος γάτος με την ουρά κατεβαμένη, το ένα μάτι βγαλμένο, με το κομμάρι σχισμένο και λασπωμένο, με μούτρο τρομαγμένο και κατ' επιληψία.

— Έλπιζω πως το κομμάρι του, ένας έλεεινός και τρισάθλιος γάτος με την ουρά κατεβαμένη, το ένα μάτι βγαλμένο, με το κομμάρι σχισμένο και λασπωμένο, με μούτρο τρομαγμένο και κατ' επιληψία.

— Έλπιζω πως το κομμάρι του, ένας έλεεινός και τρισάθλιος γάτος με την ουρά κατεβαμένη, το ένα μάτι βγαλμένο, με το κομμάρι σχισμένο και λασπωμένο, με μούτρο τρομαγμένο και κατ' επιληψία.

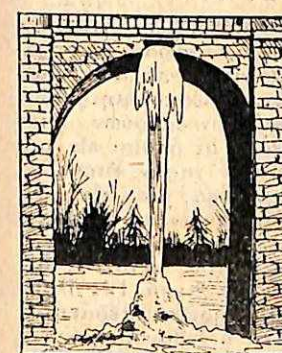
ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Άγαπητά μου παιδιά, Έκεί, όπου έως τώρα αντήχουν τα βήματα του πατρός, ο οποίος φειδρώς επέστρεφεν από την εργασία του δια να αγαλιάσει τα παιδάκια του και να ξεκουραστεί, σιωπή και έρημις είχε πλέον χυμμένη τα μικρά των εργατών παιδάκια, τα οποία με πόθον περιέμεναν τον αγαπημένον πατέρα, που θά τους έφερε και και μέσα εις την τσέπη του, λυμένα και αμύλητα τριγυρίζον τώρα την μητέρα, ή ή οποία τίποτε πλέον δεν έχει δια να τα γλυκάνη, και το εύθυμον κελάηημα των μικρών πουλιών δίδει την θέσιν του εις μίαν πένθιμον σιωπήν, αφού μαζί με τον πατέρα, έφυγεν από το σπίτι και κάθε ευχαρίστησις, και κάθε γοργή.

Με θυσίαν πολύ, πολύ μικράν θά ήμπορούσε κανείς να γλυκάνη τον πόνον των ζητιών τόσο λίγο τα μικρά, δια να ευχαριστηθούν και να ξεχάσουν! και αφού έτσι έχει το πράγμα, δεν είναι σκληρόν άλλα παιδιά να πετούν πολλάκις τα γλυκίσματα των από ανωρεσίαν, ή οποία συνήθως πρόερχεται από την αβουλίαν, και άλλα να μη έχουν ούτε όλίγον κών φρούτον δια να δροσίουν τον λάρυγγά των, ούτε μια καραμέλλα δια να ευχαριστήσουν την μικράν των καρδούλα, ούτε ψωμί πολλές φορές, δια να ήμπόρουν να ζήσουν;

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τεράστιος Κρύσταλλος

Ίδου ή είκων του μεγαλύτερου κρυστάλλου του κόσμου! Ο κρύσταλλος αυτός έσχηματίσθη τον παρελθόντα χειμώνα εις το Μπαξμπου της Αμερικής, επί του ύδραγωγείου του Union-Canal. Το περσιον ύδωρ του ύδραγωγείου, έκρυν και πίπτον εις τον κάτωθεν ποταμόν, έκρυσταλλούτο όλον εν και εύτως έσχηματίσθη ο τεράστιος κρύσταλλος, ο οποίος έιχεν ύψος 120 πεδών, όσον έηλαδή το διάστημα μεταξύ του τέξου του ύδραγωγείου και της επιφανείας του κάτω ποταμού, επίσης παγωμένου.

Εις τα κλίματά μας με την ήπιον πάντοτε θερμοκρασίαν, τα μεγαλοπρεπή αυτά θέαματα είναι τόσο σπάνια!

Πέντε λεπτά την ήμέραν από τον μικρόν σας κουμπάρ δια τα άλλα αδελφία σας, μικρά μου Έλληνίδες.

Πέντε μόνον λεπτά από τα εύπορα κορίτσια όλης της χώρας μας, θά έγερμαζον από χιλιάδες κάθες μήνα το συμπληρωτικό ταμείον, και μάλιστα, αν την ίδιαν απόφασιν έκαμναι και όλα τα ευτυχισμένα του τόπου μας αγόρια. Δεν αξίζει τάχα τον κόπον και να στερηθήτε ακόμη κάτι που σας ευχαριστεί, μια καρδέλιστα, ένα βραχιολάκι, δια να φέρετε την χαράν εις τα λυπημένα παιδάκια των καλών εργατών μας, οι οποίοι τίποτε δεν έχουν δια να τα γλυκάνη, και το εύθυμον κελάηημα των μικρών πουλιών δίδει την θέσιν του εις μίαν πένθιμον σιωπήν, αφού μαζί με τον πατέρα, έφυγεν από το σπίτι και κάθε ευχαρίστησις, και κάθε γοργή.

Επί του παρόντος, μικρά επιτροπεία κατά συνουσίας, εις κάθε πόλιν και χω-

ριό, θά ήμπορούσαν να δέχωνται τους κουμπάρους των δημόσιων, το περιεχόμενον των όποιων να χρησιμοποιούν αποκλειστικώς υπέρ των τέκνων των έφείρων εργατών, σύμφωνα προς τας οδηγίας του έσρώς της συνουσίας και υπό την επίδρασιν κυρίως σεβαστής. Μη σας χαμνη να δειλιάτε το μικρόν του ποσού, το όποιον θά ζητήτε, ή και ή άμνηχανία, εις την όποιαν είναι φυσικόν να εύρεθήτε, προκειμένου να διανεμήτε τα πεντάλεπτα πολύ γρήγορα θά γίνωνται είκοσόβραχκα, και ή μικρούλα καρδιά σας, άσφαλέστερον από κάθε άλλον, θά σας οδηγήση που πρέπει να ανοίγετε περισσότερον τον μικρόν θησαυρόν σας και τον θησαυρόν της καρδιάς σας συγχρόνως, δια να δίδετε με τέχνην, και να καθιστάτε δέκα φορές μεγαλειότερον το μικρόν, το όποιον θά δίδετε. Καί αι σταγόνες αυτά της δροσιάς εις τα λουλουδάκια, τα όποια μαρμαίρει ή στέρησις και ή λύπη, τα μειδιάματα αυτά, τα όποια σεΐς, ευτυχισμένοι άγγελοι, θά χαρίζετε εις αδελφία πονεμένα, θά επιστρέψουν ως τόσαι ευλογίαι εις την καθέμian και τον καθένα από σας, ενώ συγχρόνως θά γεμίζουν την καρδιά σας από χαράν νέαν και άστείρευτον, από την άγιαν χαράν, την όποιαν φέρει πάντοτε μαζί της ή Άγάπη!

ANNA ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ
Διευθ. του Προτύπου Παρθενωγραφείου

γ') Παίγνιον

Εστία από το Χρυσό Παγώνι

ΡΑΕ	ΚΑΡ	ΝΑ	ΠΑ	ΡΙ
ΡΙ	ΚΟ	ΛΟΣ	ΚΑ	ΝΙ
ΠΑ	ΝΑ	ΟΝ	ΡΑ	ΔΕ

Να συναρμολογηθούν οι συλλαβαι αυτές ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα τριςόρων παιγνίων.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Παργίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθώ, θα έγγράφωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 43ου φύλλου

α.) Γινός πράττε. — β.) Άγελάς, μόσχος, βούβαλος, ίππος, όνος, ήμιονος.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α'). Μαγική Εικών

Ο ναύτης τρέχει δια να εύρη τον καπετάνιο του, κατ' επείγον να τού πη. Άλλά δεν τον εύρισκει πουθενά. Μηπως τον βλέπετε σεις;

β') Διά τους Γαλλομαθείς

Εστία από της Έλληνικής Σημαίας

L' ois.v.t. st l. m.r. d.
t.s l. v.c.s

Να συμπληρωθή το γαλλικόν του: ο γινωμικόν.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομι-
τού, Κ. Φ. Β.

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

Σκέπτομαι την πατρίδα μας, σκέπτομαι την Ελλάδα. Τη βλέπω μέσα σ' αγάλματα και σε βωμούς υπερήφανη να κρατά την άσπίδα και το δόρυ, στεφανωμένη τ' όλόκληρος στεφάνι της σοφίας. Γύρω της άνθρωποι με παύρους και τόξα, οι άρχαιοι, κι' από ψηλά άγκυλισμένες στεφάνι της πλέκουνε κοινό ή Δόξα, ή Σοφία, κι' ο κόσμος γονατίζει στη δόξα, στη σοφία.

Ω! πόσοι χρόνοι, περνώντας σκυφτά, σκυφτά έμπρός της, έτσι την εγνώσαν και θαυματούχοι χάραξαν χρυσές σελίδες στην ιστορία της! Πέρασαν χρόνοι και καιροί, μα λίγο λίγο το φως που τη στεφανώνει άρχισε να σκοτίζει. Βωμοί κι' αγάλματα γκρεμίστηκαν, έλύγισε το δόρυ και τρυπημένη είνε ή άσπίδα της. Είδατε το γονατισμένο κόσμο στο φως των ματιών της και τ' αντιφύγισμα του κονταριού της; Σιγά σιγά άρχισε να σηκώνεται, σιγά σιγά με τον καιρό. Δεν τον εδάμπωνε πιά ή λάμψη της, γιατί έμαθε πια να ζή μέσα στο φως. Η κουκουβάγια έπαψε πια να κρώζει άπάνουθ της κι' ένας άετός δικέφαλος έφερε το φτερούγισμά του. Ω χρόνε! χρόνε! το χρυσό άρχισε να μαυρίζει· χρόνε! σκοτεινίασαν ή σελίδες της ιστορίας της.

Στο μέτωπό της το ύψηλό και το μαρμαρίνο μιά ουτίδα άρχισε να χαράζει, ουτίδα μαρμαριού, και στο κοντάρι της ψηλά στήθηκε ένας σταυρός. Πορφύρες βασιλικές και στέμματα πλανώνται γύρω της, πορφύρες βασιλικές και στέμματα. Κι' ο κόσμος... με μίσος πια την κυττάζει, ο κόσμος... Έτσι περνούσαν οι καιροί και μιά νυχτιά άπαισία, νύχτα που στά μαύρα τα παλάτια του ωργιάζε ο Σατανάς... ένα σύννεφο μαύρο και σκοτεινό έφάνη άπ' τα βάθη πέρα της 'Ασίας... Η Βαρβαρότης...

Σταυρό! άπ' τον καιρό έκείνο εφάνης ύψηλότερα στην οικουμένη, σταυρό άγνότατο! Ω! ναι, άπ' τον καιρό έκείνον σελίδες δλοκόκκινες βαμμένες με αίμα, ήταν ή ιστορία της, -- σελίδες όλοκόκκινες, βαμμένες μ' αίμα. Γέμισε ο 'Αδης πτώματα βαρβάρων κι' ο ούρανός ψυχές άγίων. Σταυρός και ήμισέληνος, πάλη πόσων αιώνων! Κι' ένώ φτερά ντυνόνταν έκείνος κι' έφευγε στόν ούρανό, άλυσσίδες βαρείες έδέξαν τα χέρια της, σφιχτά σφιχτά.

Σκέπτομαι την πατρίδα μου, σκέπτομαι την Ελλάδα. Τη βλέπω τώρα υπερήφανη, μεσ' στους καπνούς και τα έρείπια, τα χέρια τα άλυσσοδεμένα κρατούνε μαχαίρι που αίματοσταλάζει. Κομμάτια, κομμάτια σίδερα στά πόδια της, τα θρύψαλα της άλυσσίδας.

Πόσο όμως είνε χλωμή! Οι χρόνοι της δουλείας της ήπιανε το αίμα, της έφραξαν το στόμα της, τα πόδια της δεμένα. Έσπασε τα δεσμά της—ο ναι τα παιδιά της γύρω ελεύθερα—ματοβαμμένοι οι ήρωες—μά θέλουν καιρό να κλείσουν ή πληγές.—Αγάλια, αγάλια ως τα σήμερα.

Πόσες φορές δέ σκόνταψε στο δρόμο της, το δρόμο της άναγεννήσεως. 'Αμορη πατρίδα! κι' έμέλλετο κι' αυτό άκόμη το χτύπημα, κατακαμένο 97.

Βάσταξες τον καυμό σου τόσον καιρό. 'Ελλάδα άναγεννιέσαι. Χρόνε!.. Βούτηξε την πέννα σου στο αίμα, αν είν' ά-νάγκη, άκόμη μιά φορά.

Χρόνε! ή 'Ελλάδα άναγεννιέται.

Έσπερος

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ...

Ηλιε, που φεύγεις, μιά στιγμή σταμάτησε στη δύση.

Την λάμψη σου, άφες ν' άπλωθι στην θάλασσα, πριν βύσση.

Άφες, και στάσου να σε ιδώ σ' αυτό το πελαγείο, Στόν κατακόκκινο ούρανό σάν ένα πράγμα θετό.

Μέσ' άπ' την λάμψη που σκορπίζ 'Εκενός δεν δαδάνει; δεν είν' ή άγάπη Του που πάζ που της ψυχές ζεσταίνει;

Ω! πόσα δάκρυα λουλουδιών πηγαίνει να στεγνώσης! πόσα ματάκια των παιδιών έσύ θα ξαστερώσης!

Η φλογερή σου ή ματιά πόσα θα λυώσει χιόνια κι' άρρο έλαφρώς τα κλαδιά, θα προσκαλέση άηρόνια!

Καθεμιά άκτίνα σου θερμή ζωή πάει να σκορπίση.

Ηλιε, που φεύγεις, μιά στιγμή σταμάτησε στη δύση!

Κύμα

ΑΠΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Ο θάνατος του Καραμανλάκη, τον όποιον τόσον λεπτομερώς περιέγραψαν αϊ έφημερίδες, με ελχεν έμβάλει εις σκέψεις.

Ηθελα και εγώ να γνωρίσω τον άέρα, να ανέβρω εις αεροπλάνον και να ιδώ τι είνε έκείνο το όποιον ελκύει τόσον πολύ τον αεροπόρον, τί είνε έκείνο το αίσθημα που άποκτά τις έκεί επάνω και το όποιον έξώθησε τον 'Ελληνα αεροπόρον να ανέλθι τόσον ύψηλά και να επιχειρήση ταξείδιον τόσον μακρόν.

Και έπέταξα: ο καιρός με ηνύναε. Το τεράστιον πτηνόν, του όποιου έπέβην, ή-πλωσε τα πτερά και αϊρνης ευρέθη υπεράνω της γής. Ο έλιξ της μηχανής μου έκαμνε δαιμονιώδη θόρυβον, όστις μ' έμπόδιζε ν' άκούσω την άπήχησιν της κινήσεως και της ζωής, αϊ όποια τότε ήρχιζαν να άρπνίζονται.

Ηδη ή επιφάνεια της σφαίρας, επί της όποιας καταδέχονται να ζούν οι άνθρωποι, εδοκίμοτο μακράν έποκάτω μου. Αϊ συνοικίαι με τας όδους όμοιάσαν προς τα λευκά και μαύρα τετραγωνίδια

του παιγνιδίου της ντάμας, οι δέ έξοχικοί δρόμοι προς λευκάς γραμμές συρθείσας επί πρασίνου πίντακος. Μία από λανς περιεργος με κατέλαβε, πόθος να μη έγκαταλείψω ποτέ την ιδεώδη έκείνην κατοικίαν.

Έσκεπτόμην τους κοινούς θνητούς, τους όποιους από το ύψος έκείνο δεν ήτο δυνατόν να ιδώ, και τους έκτετρα διότι δεν ήδύναντο ν' απολαύσωνιν ό,τι εγώ απέλαμβανα. Έξαιφνης έκρηξις έπληθεν εις την αποθήκην, και πριν ή έννοήσω τι, όμοι με την όρμην καιόμενου πράγματος και βενζίνης, ήρθιάνην ότι έπιπτα εις το κενόν με λίγγιωδη ταχύτητα. Οι μήν-γγές μου έκτύπων τόσον ισχυρά, όστε εκινδύνευαν να διαρραγούν, ή δέ ανακωή μου ως εκ της ταχυτάτης πώσεως κατέστη βαρυτάτη. Έν έλαχίστφ χρόνφ ή άποστασις μου από του φλο-ού της γής έμυδενίσθη.

Η σύγκρουσις μου με την γήν ήπηρεσε τόσον ισχυρά, όστε έπεσα... από την κλίνην μου και έξύληνη.

Φυσικόν θι ήτο να εύχαριστήσω τον Θεόν, διότι ή περιπέτειά μου δεν εγένετο ειμή εν όνειρφ, αλλά συνέβη τον έναντίον. Έλυπήθην διότι το συνέβη τον ταξείδιον δεν εγένετο εν πραγματικότητι, σκεφθείς ότι αν έπιπτα από το αεροπλάνόν μου, το όνομά μου θι παρεδίδοτο εις την αιώνιότητα, και ότι με τον θίνατον αυτόν θι ελχον δόξαν, όλοιαν ζών ούδαμώς ήλιπζον ν' άποκτήσω.

Βασιλεύς των Βαλκανίων

ΗΜΕΡΑΙ...

Ημέραι ένθουσιασμού και συγκινήσεως, ημέραι άπογορευμού, ημέραι έπιστρατεύσεως, ημέραι ένθους παλμών, ημέραι ένθουσιασμών, ημέραι μητρικών, αδελφικών και φιλικών δακρύων, ήσαν όλα αυτά αϊ ημέραι, αϊ όποια εις μέν τους φρίγοντας δίδουν χαράν, διότι ναι μεν άφρίνουν μίαν μητέρα, μίαν αδελφήν, μίαν σύζυγον, αλλά πηγαίνουν να έναγκαλισθουν μίαν άλλην προσφιλεστέραν... την πατρίδα—εις δέ τους μένοντας δίδουν λύπην και δάκρυα πικρά. Εις όλους τους φεύγοντας παρατηρείται άκράτητος ένθουσιασμός. Είνε ο ένθουσιασμός, ο όποιος ποτέ δεν έγκαταλείπει τον 'Ελληνα διά την πατρίδα του, μέχρι του τελευταίου, διότι δεν παρηλθεν ή εποχή ούτε των μεγάλων ιδανικών και ύψηλών έμπνεύσεων, ούτε ή εποχή του ένθους ήρωϊσμού και της έλικής αυτοθυσίας.

Ηρώς του 21

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Μιά άνθοδέσμη ξεψυχούσε στο ώρατο σινικό δοχείο, σφοραλίζοντας τα τελευταία της μύρα.

Γύρω του άγροφ το λουλούδι φορούσαν την όμορφότερή τους φορεσιά και σιή μέση, σάν διαμάντι άτίμητο, καμάριονε

ένα κίτρινο ρόδο που μόλις άνοιγε τα πέταλα του στο δρόμο της ζωής του.

Ανδ' μέρες χάριζαν ζωή στα μαύρα, σκυθρωπά έπιπτα και μύρωναν τον βαρύ τους άέρα... Μα τώρα όλα μαράθηκαν... όλα, και το τριαντάφυλλο με το ζωηρό κίτρινο στολισμό του κι' αυτό μαράθηκε στο πέραςμα το γρήγορο του χρόνου...

Και τα πέταλά του, τα χρυσοκίτρινα πρώτα, χλωμά τώρα, έπεσαν το χρώμα του θανάτου, ένφ έπεσαν ένα-ένα επάνω στο σκοτεινό σκέπασμα του τραπεζιού.

Και νεκρά άκόμη στόλιζαν το δωμάτιο. Και πεθαμένα φάνιουνταν χωριστά άπ' τ άλλα τα λουλούδια...

Σημαία του 'Αβέρωφ

ΗΧΩ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Έτοιμαζόμουν να υπογράψω κάτι που ελχα γράφει για την σελίδα της συνεργασίας, με το ψευδώνυμο που δυό λεπτά πριν υπέβαλα προς έγκρισιν στη Διάπλαση.

Εξόσκα που το 'Ηχώ της Καρδιάς' ελχε γίνει πια πολύ γνωστό και στο τελευταίο πρόσωπο που μου ελχε υποδείξει πως το έμαθε, είπα «θα τ' αλλάξω». Και ψύχραμα έγραφα το γράμμα μου. Μα όταν έφθασα να υπογράψω της ιδέας μου με όνομα που μου φανότανε ξένο άκόμη, το χέρι μου δεν θέλησε να μ' άκούση και στάθηκε.

«Το λουλουδάκι λοιπόν αυτό, που έκράτησα τόσον καιρό τώρα, και μου θυμίζει τόσα πράγματα συνδεμένα με τη ζωή μου, θα το πετάξω εγώ με τα ίδια μου χέρια; Άς το έχουν μάθη για μένα δεν έχασε ούτε θα χάση την αξία του.»

Άφησα την πέννα, πήρα το γράμμα μου, το έσχισα σε μικρά μικρά κομμάτια και έμεινα

Ηχώ της Καρδιάς

ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Άμερικανική: Λαμβάνοντες καθ' έκαστην μίαν κουταλιάν άπό τον τωνατικόν μας, θα δύνασθε να μετακινήσετε με ένα μόνον δάκτυλον ολόκληρον πιάνο. Λαμβάνοντες δύο, θα λυγίσετε εύκόλως σιδηράν ράβδον. Με τρεις, θα δυνηθήτε να θραύσετε και χρηματοκιβώτιον. Και τέλος, με τέσσαρες κουταλιές, θα σταματάτε ολόκληρον άμαξοστοιχίαν.

Ιαπωνική: Το χαρτί του καταστήματός μας βαστά όσον και το πετιό του έλέφαντος.

(Εκ του Γαλλικού) Δωδωναίος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία κατεργαρία του Τοτού. — Δεν μπορεί να υποφέρει καθόλου τη σούπα. — Έγώ πείση όμως τη μητέρα μου ότι τρελλάνομαι γι' αυτή. — Έτσι λοιπόν, όταν κάμνω ατάξια...

— Δεν σου δίνει φρούτο; — Όχι! δεν μου δίνει σούπα! — Έστάλη υπό της Άφελους Ξανθούλας

Η Γιαγιά λέγει στον μικρόν της έγγονον ότι είνε άμαρτωλή και φοβείται τον θάνατον, διότι έχει είνε ο τριγμός των όδόντων κτλ.

Και ο μικρός δία να την παρηγορήση: — Μπα, τί φοβάσθαι; έσείς δεν έχετε δόντια! — Έστάλη υπό της Μελαχροινής Έλληνοπούλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

'Αθήναι, 38, όδός Ευρύπιδου
την 3ην' Οκτωβρίου 1912.

ΤΟ σημερινόν φυλλάδιον, όπως είπομεν, δεν είνε μόν δωδεκασέλιδον, έκαμα όμως τρόπον να δημοσιεύσω άκόμη μίαν στήλην Συνεργασίας, και έτσι οι 'συνεργάται', που περιμένουν άνυπομένως το δωδεκασέλιδον διά την εύρυχωρίαν του, μένουν κάπως ικανοποιημένοι.

Πατριωτικά και ένθουσιώδη πέρα-πέρα τα γράμματα αυτής της έδωμάδος. Παντού μυρίζει πατριωτισμός, — μου γράφει ή 'Έλληνοπούλα από την ηρωικήν Κρήτην, — μου φαίνεται ότι παντού διακρίνω δάφνινα στέφανα.

Όχι, 'Ηρώς του 21, — τί ώραία που κυτπά το ψευδώνυμόν σου αυτόν την έπαχτή! — ο κ. Φαίδων δεν είνε υπόχρεος στρατιωτικής ύπηρεσίας και ή ηλικία του δεν του επιτρέπει να υπάγη έθελοντής. Όστε μη 'συνωχρησάι'. Σ' εύχαριστώ διά τα καλά λόγια που μου γράφεις.

'Εξόριστι Άνδρι, σου έστειλα τα φυλλάδια που έστημειώσας. Εύχομαι εις τον αγαπητόν πατέρα σου να επιστρέψη γρήγορα υγιής και νικητής. Άνταπάξομαι την Κολόμπαν και την Λούκιαν του Δάνου.

Η Κρητικοπούλα, ύστερ' από πολλά που μου γράφει διά τον πόλεμον, εύρίσκει καιρόν να ένθυμώθι και τον Περούα. Έπιμένει λοιπόν εις την ιδέαν της, ότι οι ένδοξοι φονοούνται και ότι ο θάνατος είνε και αυτός μιά πτώσις. Άλλα δεν έννοει και να την έπιβάλη εις κανένα. Όποιος θέλει, λέει, άς την παραδεχθί.

Το Γλυκοχάραμα μου γράφει το εξής ωραϊον ανέκδοτον του άειμνήστου Καρμανλάκη: «Όταν, μετά την άτυχή πτώσιν του έν Ρίφφ, έπανήλθε πληγωμένος και πλήρης έπιδέσμων εις Πάτρας, του υπεδείχθη παρά τινος να έγκαταλείψι το στάδιόν του, δία να μη ριφισκιδυνεύη ούτω την ώραϊαν του ζωήν. Και ή ηρωϊκός αεροπόρος απήντησε: — Έγώ την έκτέλεσιν ενός σκοπού θεωρώ άνωτέραν της ζωής μου.»

Η 'Αττική Λύσις, (ή όποια μου έκαμε κ' ένα ξεσπάσμα και την εύχαριστώ πολύ), μου γράφει κατενθουσιασμένη ότι είνε ή πρώτη φορά εις την ζωήν της που ήθελε να είνε λίγο μεγαλήτερη, δία να υπάγη εις τον πόλεμον τουλάχιστον ως νοσοκόμος. Την συγχάριζω διά τα ευγενή της αισθήματα. Όσον δία τας έρωτήσεις της, την πληροφορώ ότι τον κ. Παχυπούλον, προς το παρόν, δεν τον παίρνει ή έπιστρατεία. Τα δε όνόματα που ζητεί είνε Λίκατερίνη και Εύλαλια.

Σηφίς, με μεγάλην μου χαράν, έδιότασα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρόν. Γράμμα μου τακτικά τώρα που άναστηλάττειται και ή χρυσή περέι.

Μία πρότασις του Πύρου: Εις την Σελίδα Συνεργασίας να δημοσιεύω μόνον τα άπολύτως ώραϊα άνευ κλήρου, δηλαδή να μην έγκρίνω παρά μόνον όσα θα δημοσιεύω. Τί λέτε; σάς άρέσει αυτό;

Και μία άλλη της Άφελους Ξανθούλας: 'Αντί δωδεκασέλιδου φύλλου κάθε μήνα, να έχωμεν δεκαεξασέλιδον κατά διμηνίαν με Κυριακήν της Διαπλάσεως. — Άς είνε: γι' αυτά θα σκεφθώμεν μετά τον πόλεμον.

Κανείς από 'μας τους φίλους σου δεν θα σ' έγκαταλείψι. Έλπίζω να μη μάς έγκαταλείψης και σύ. Αυτά μου γράφει ή Σταγόν Δοσος, φοβισμένη μήπως τώρα με τον πόλεμον διακόψω την έκδοσίν μου. Άλλα όχι! δόξα τφ Θεώ, τέτοιος φόβος δεν υπάρχει.

Βεβαίως, Δωδωναίε, συμβαίνει λάθος, διότι πράγματι ή Λαρινητή Κωνσταντία του 1908 ήτο ο εις τας Άγγελίας Η—592 και 593 άναφερόμενος. Χαίρω πάρα πολύ που έγνω-

ρίσθης: μ' ένα τόσο καλόν μου φίλον σάν τον Άρ. Κανάρη.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγκρίνονται: «Περίπατος» του Περσέως—«Παλιό τραγούδι» του Πύρου—«Ο Πατέρας» του Γλυκοχάραματος—«Γιατί της Νέας Ελλάδος»—«Σκληρά Πραγματικότης» της 'Ηρώδος του 21—Παίγνιζ, Π. Πνεύματα και άλλα μικρά διαφόρων.

'Απορρίπτονται: «Στήν Άκροπολι» (οι στίχοι λανθασμένοι)—«Έν όνειρον» και «Λένε» (άτεγνα)—«Ο τάφος» (άκατάλληλον)—«Στη Σελήνη» (άρρυθμοι στίχοι).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασυνόδεται άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ.1.Τα έγκρινόμενα ή άνασυνόδεται ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1912. Όσα συνοδεύονται άπό α. άνήκουν εις άγόρευ, και όσα άπό κ. εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Αυτοκράτειρα της Άνατολής, κ. (Δ.Β.Ν.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ούδεμία πρότασις δημοσιεύεται άν δεν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου ως εξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις έκάστου φύλλου λεπτά 25. Διά τας επί πλέον του αυτού φύλλου, 5 λεπτά ή λέξεις.—Προτείνουμν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον διά το έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον έπίσης ισχύον διά το έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δεν δημοσιεύονται.—Ο έντός παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δεν άνταπέδωσιν εί-σέτι ο προτείνων].

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: ή 'Αττική Λύσις (0) με 'Αθηλαίμενην Κόρην, Χροήν Μάσκαν, Αίμα της Έλευθερίας, Κωνσταντινούπολιν—το Γλυκοχάραμα (0) με Κρητικοπούλαν, Πατριώ Ναυτοπούλο, Έξόριστον Βασιλάν, Έκκεντρικόν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Ζιζάνιον Συναϊόν Παρθεναγωγείον (δεν είνε άνάγκη) άρκει να μη ξεγνάς να σημειώσης τον αριθμόν έκάστης Λοκίσεως, έκείνον δηλαδή με τον όποιον έδημοσιεύθη εις το φύλλον) Μεταρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην (ναι, αυτήν την σοράν τα έκαστάφες: έδιότασα εύκολα το γραμματάκι σου όπου τόσον ώραϊα μου περιγράφεις: τας έντυπώσεις σου από την επισηροφήν σου εις τας 'Αθήνας μετά δεκαετή στροφήν σου εις τας 'Αθήνας μετά δεκαετή απουσίαν) Ξενητεμένην Έλληνοπούλαν (αϊ 'Ασκήσεις άπαράδεκτοι, διότι έχει λήξη ή προθεσμία: τα άλλα, δία τους 'Εδδ. Διαγωνισμούς, δεκτά) Ανδάν Αίθον (έπίσης) 'Υδραϊκόν Χάων (έχει καλώς φυλλάδια έστειλά) Ποιήτι της Γενιώσεως (εύχομαι καλές προόδους εις την νέαν Σχολήν) Ναυκρατούσαν (τετράδια έστειλα) Άλέξανδρον Μαυροκορδάτον (έλαδα εύχαριστώ) Θεοφάνη Γ. Κ. (έστειλα εύχαριστώ διά τας εύκόλως) Πανταχού Παρώνα (καλώς να έλθης) Χρυσομήνησαν (μάλιστα) Άκακίαν (έστειλα εύχαριστώ) Φυσιολόγισσα (έστειλα) Μελαχροινήν (αϊ 'Ασκήσεις άπαράδεκτοι, διότι έχει λήξη ή προθεσμία: τα άλλα, δία τους 'Εδδ. Διαγωνισμούς, δεκτά) Έλληνοπούλαν (δία από τώρα τα ψευδώνυμα του 1913 θα έγκριθουν εις το πρώτον φύλλον του Δεκεμβρίου) Όνειρειμένην Έλλάδα (δεν έχει δίκην) ή άγγελία σου έλογισμένη με το καθιερωμένον τιμολόγιον, πληρώνεις δέ τα μισά άφ' όσα πληρώνουν οι μη συνδρομηταί: άλλη έκπρωσις δεν είνε δυνατόν να γίνη) Δοξαμένην Γαλανόλευκην (αυτό έξαρτάται από την τάξιν των ταχυδρομείων και εις τέτοιαις περιστάσεσι κατ' άνάγκην γίνεται κάποια άταξία) Κλώνον Μυροήνης (πάλι καλά που έβγαλξτε με μίαν τρομίσαν ναι, τα είδα όλα εις τας έφημερίδας) Χάμη (έστειλα: πώς είνε δυνατόν να σου πώ αυτό που ρωτάς; θέλεις

νά μ' ἐρωτήσῃ ἕνας ἄλλος ποίος εἶνε ὁ Χάρμ καὶ νὰ τοῦ τὸ πῶ;) Νέαν Ἑλλάδα, Περούα, Οὐίλλην, Ρεύμα τοῦ Βοσπόρου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην 'Οκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Νοεμβρίου)

454. Δεξιόγραφος

Φθόγγος μουσικῆς τὸ πρῶτον,
Μέλος σώματος τὸ ἄλλο.
Ποιητὴν Ἑλλήνα κάμνουν
Καὶ τὰ δύο μου μεγάλο.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ραμιλιωτάκι

455. Συλλαβόγραφος.

Ἕνα σύμφωνον ἀπλῶς
Μὲ προστακτικὴν ἐνώνεις
Καὶ μιὰ νῆσον τουρκικὴν
Στὸ Αἰγαῖον φανερώσεις.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόποιου

456. Στοιχειόγραφος.

Ἐντομον εἶμαι θηλυκόν
Καὶ πανταχοῦ πολὺ κοινόν.
Ἄν δύο γράμματα μὲν σῶσης,
Εὐώδη ἄνθη θάπαντήσης.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγμ

457. Μεταγραμματισμὸς

Βγάξω Ε καὶ βάζω Ο
Καὶ ἀπὸ δένδρο ὑψηλό,
Βασιλῆα ἀρχαῖον
Καὶ πολὺ γενναῖον
Αἰφνης βλέπω ζωντανό.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

458. Ψαροδόκηλον

* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε νάναρυνίσκῃται κατὰ σειρὰν: Βασιλεὺς τῆς Κρήτης, πτηνὸν στεφανόπουλον, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὑπορικόν, πόλις τῆς Ἑλλάδος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ζῶον ἄγριον.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

459. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ εἰς τὸν 7 σφῶν.
* + * = Θεὸς τῶν δασῶν.
* * + * = Κράτος Εὐρώπης.
* * * + * = Πατὴρ τοῦ ἄνω σο-
* * * + * = Πτηνόν. [σοῦ].
* * * + * = Πτηνόν. [σοῦ].
Ἐστάλη ἀπὸ Ἀσπασίας τῆς Μιλητίας

460. Ἀπορία

Δύο υἱοὶ καὶ δύο πατέρες εἰσῆλθον εἰς ἓνα κήπον καὶ ἔκοψαν ροδόκινα. Ἐφαγαν καθεὶς ἀπὸ ἓν, καὶ ὅμως δὲν ἔχρειάσθησαν παρὰ τρία. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρόδου Μοσχοβόλημα

461. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Δημοκρατίαν τῆς Ἀμερικῆς.

1, Βασίλισσα τῶν Θηδῶν. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας. 4, Ρωμαῖος Ρήτωρ. 5, Ποτόν. 6, Υἱὸς τοῦ Πριάμου. 7, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς. 8, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 9, Θεά.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἑλπίδος τῶν Ὑποδούλων

462. Ἑλιποσύμφωνον.

αα - ο - η - ο - ου - ω - ε - ου

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγαμένο Φουλί

463. Γρῶφος

1 1 1
Ο αμ' 1 1 1
1 1 1

Ἐστάλ. ἀπὸ Μπαρουτοκαπνισμένης Γαλανόλευκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39

393. Μῖσμα (μῖ, ἄσμα.)—394. Ἰωνία—Γωνία.—395. Φώκη-φανή.—396. Ὁ Ὄρος, ἡ ὄρα, τὸ ὄρος.

397. ΚΑΜΕΛΙΑ 398. Λ 'Α ε
Ε Δ ε ν ο
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ ο δ ι
Ο Ο Ω π ρ σ
Δ Σ Ν Ν Γ ρ η γ Ὀ ρ ι ο ς
Ο Ι δ μ λ
Ν Α ο α δ
ε ζ ο
(η ς)

399. Διότι αἱ ἀνθρωπείαι λαμπάδες δὲν περιπατοῦν μόναι τῶν.—400. ΑΝΔΡΟΣ (Ἄρης, ἄνω, Μῖδας, Πέτρος, Κάδμος, Ὁ μῆρος.)—401. Ἀετός οὐ θηρεύει μυῖας.—402. Ὁ ὑπομένων νικᾷ (ο ὑπό μ' ἐν ο - ν - νι κᾷ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδεδεμένους μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μιαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὶ λέξεις ἀπλᾶι.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Πάντες ψηφίσατε τὸ πατριωτικὸν ψευδώνυμον **Κωνσταντινούπολις.**
Ἀττικὴ Δύσις (IB', 291)

Μίαν λευκὴν ψῆφον καὶ διὰ τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον:
ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ (IB', 292)

Ανταλλάσσω κάρτας μόνον μὲ δεσποινίδας. Συγγνώμην ἐπειδὴ παρεξηγήθην ἐν τῇ προηγουμένῃ μου μικρᾷ ἀγγελίᾳ τοῦ 41ου φύλλου.—**Ἀρελὴς Ξανθοῦλα. (IB', 293)**

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ "ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ".

Γενομένων ἀρχιεπιστῶν τοῦ Συλλόγου ἐξελέγησαν: πρόεδρος: **Δάφνης Στέφανος**, ἀντιπρόεδρος: **Πολύχων τῶν Μεδίκων**, ταμίας: **Ξανθὸς Μαρκήσιος**, γραμματεὺς: **Νέα Ἑλλάς**, σύμβουλοι: **Φουλί**, **Ἐξοχιστὸς Βασιληάς**, **Ἄνθος τοῦ Ἀργαῦ**. Διευθύνσεις Συλλόγου: κ. Θεοδοσίον Σ. Δημόπουλον. Ναύπλιον. (IB', 294)

Ἰδρυσις Ἀ' παραρτήματος Συλλόγου "Παλαμῆδης" ἐν Πόρτ-Σαῖδ.—Πρόεδρος: **Ἀγνωστός**, ἀντιπρόεδρος: **Φίλος τῆς Διαπλάσεως**, γραμματεὺς: **Αἶμα τῆς Ἐλευθερίας**, ταμίας: **Κερκυραϊκὴ Αἶμα**. Ζητήσατε Καταστατικὰ. Διεύθυνσις: Mlle Surce de Sentiments, Poste - Restante, Port - Said (Egypte) (IB', 295)

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι Συλλόγου "Παλαμῆδης". Πύργου: **Πυγμαλίων**, Σύρου: **Δημήτριος Παπαδάκης**, Χίου: **Ἕνα**

Χιωτάκι, **Ἰδρυματίας (Λιγύπτου): Νικόλαος Οἰκονόμου. (IB', 296)**

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ."

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἀγγέλλομεν, ὅτι ἐνωθέντες μετὰ τοῦ πανισχύρου **Κυανοῦ Κόμματος**, ὃς ὑποδείκνυται μετ' αὐτοῦ κοινὸν ψηφοδέλτιον κατὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν. Ἀποφεύγοντες συνήθεις δηλώσεις, ἀκούμεθα νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ νίκη ἐκκλίνει ἤδη πρὸς τὸν ισχυρότατον τοῦτον συνδυασμὸν. (IB', 297)

Δηλῶ ὅτι εἶμαι ἐνθερμὸς ὑπαδὸς τοῦ κραταίου Συλλόγου "Παλαμῆδης" καὶ ὅτι πῶς δυνάμει θέλω ὑποστηρίξαι τοὺς ὑποψηφίους του εἰς τὴν τελικὴν ψηφοφορίαν τοῦ ἐφετινοῦ Δημοψηφίσματος.—**Ἀττικὴ Δύσις.**

Εμπρός, ἀγαπητοί! Τὴν λευκὴν σας ψῆφον διὰ τὴν **Ἀττικὴν Δύσιν. (IB', 299)**

Ολοὶ ἄσπρο! ἄσπρο στὰ πατριωτικὰ ψευδώνυμα: **Αἶμα τῆς Ἐλευθερίας**, **Ἑλλάς τῶν Ὀρειῶν**, **Κωνσταντινούπολις.**—**Ἀττικὴ Δύσις. (IB', 300)**

Εὐχαριστῶ Διοικητικὸν Συμβούλιον **Κυανοῦ Κόμματος** διὰ τὴν διαγραφὴν. Ἀπεργόμενος, εὐχόμαι αὐτῷ Μαθουσαλήτητι!—**Διὰ Δάφνης Στέφανου, Νέα Ἑλλάς.**

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 393)

ΑΘΗΝΩΝ: Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα, Ἀθ. Ζ. Χανιώτης, Θεόδ. Παναγιωτόπουλος, Εὐάγ. Κ. Γεωργίου, Σοφία Μ. Φιλιπποπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Θεόδ. Γ. Βαρελάς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΡΓΟΥΣ: Βασ. Γ. Πήτας.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸν Ναυτοπούλου, Ἀλοῦς, Τσουλάτης, Φο. Ι. Τσουλάτης, Στ. Ν. Σμαρτζῆς, Θ. Ἀγγ. Κωνσταντινίδου, Χρ. Τσιάντης, Πα. Τσιάντης, Μ. Κίτσος, Γ. Νικολάτος, Ἀνδρ. Ἀλεξοπούλου, Κώστας Καββαδίας, Λουκάς Κίτσος, Ι. Παπαδιαμαντοπούλου, Κ. Ν. Κουτρούμπας, Πιγῆ Ἀγάπης, Ἐπαμ. Γκινας, Στ. Κουτρούμπας.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδ. Γ. Συλλομνιώτης (11 42 43).
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀργυρῶ Ι. Μιζελῆ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΒΑΡΝΗΣ: Νεράϊδα τοῦ Εὐδαινίου.
ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Λαδωνάιος.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἀντ. Ἀλεξάνδρος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐφρόνων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Πάτραις ΠΑΝΝ. ΠΑΝΔΙΑΛΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνέγραψεν διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς 6 'Οκτωβρίου.

Πλεονάζουν λεπτὰ 60 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών. Ὁ ἀποστείλας ἀνεῖ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστείλας πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματισμὸν ὁδωμικῶν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χοριάζεται γραμματισμὸν 20 παρὰ).

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὴν τὸν τόμον τοῦ 1911 ἐνέκον ἀπαλῆς ἢ καταστροφῆς φυλλῶν, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρῶσιν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντας μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (ποδὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τῶμων τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσσευσαν καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.